

Esther

Zuchtend liep ik achter Kim en Brechtje aan. Ik ging veel liever bij Simone en Nathalie zitten, maar ik durfde niet goed... Kim en Brechtje waren weleens waar niet de vriendinnen die ik altijd wilde hebben, maar ik had in ieder geval iemand. Ik dacht aan thuis, hoe het daar ging. Ik was opgegroeid in een gezin met vader, moeder en drie kinderen. Ik was de oudste van de drie en had een voorbeeldfunctie. Met mijn zusjes had ik het in het begin nog wel kunnen vinden, maar langzaam was dat veranderd. Mijn zusjes Donna en Froukje waren steeds meer naar elkaar toegetrokken en lieten mij links liggen. Nou ja, meestal dan. Want er waren ook van die momenten dat ze zich samen tegen mij keerden, maar ze wisten altijd mij de schuld te geven zodat ik weer eens met straf op mijn kamer zat. Ik zuchtte en deed mijn kluisje dicht. Te laat bedacht ik dat wat ik nodig had er nog in lag. "Jongens, wacht even. Ik moet mijn schriften nog hebben..." zei ik tegen de twee meiden die druk met elkaar stonden te

smoezen. Ze knikten even, maar schonken mij verder geen blik waardig. Met een verdrietig gevoel sloot ik mijn kluis en liep achter ze aan naar het lokaal. De rest van de dag worstelde ik me door de lessen heen. Ik was blij toen ik uit was en naar huis kon. Daar was het toch ook niet gezellig, maar beter als de hele dag tussen vier muren zitten met elk uur een andere, saaie leraar voor je neus. Ik glimlachte even toen ik zag dat Tim naar me zwaaide. Tim was best een leuke jongen, maar niet mijn type. Hij was gewoon aardig. Snel haalde ik mijn jas uit mijn kluisje en trok hem aan. Daarna liep ik naar het fietsenhok om mijn fiets te halen. Normaal zou ik met Kim en Brechtje meefietsen, maar ik had geen zin. Voordat ze iets konden zeggen, stapte ik op mijn fiets en reed weg. Weg van school, weg van de ellende, mijn volgende trauma tegemoet. Wat ik in huis aan zou treffen zou ik nooit meer vergeten. Mijn zusje Froukje zat doelbewust met haar chocoladevingers op mijn mooie laptop te trommelen. Over mijn hele laptop zaten chocolade vinger - afdrukken! Snel duwde ik haar weg, pakte een nat schoonmaakdoekje en probeerde de meeste vlekken eraf te boenen. Froukje stond achter

me, ik hoorde haar proberen om haar lachen in te houden. Ik wist dat ze toch wel weer de schuld op mij zou schuiven, dus toen ik klaar was en alle chocolade vingers zo goed als helemaal weg had geboend, keek ik haar even kwaad aan en zei verder niets. Het maakte toch niet uit. Misschien zou pap het niet merken, maar waarschijnlijk zou Froukje het hem wel vertellen wat die slechte Esther wel niet had gedaan... En anders deed Donna het wel, want Donna zou straks het hele verhaal ook wel horen als ze uit school zou komen... Ik zuchtte diep en nam mijn laptop met mijn zware tas mee naar boven. Even vroeg ik me af hoe hij eigenlijk beneden was gekomen, maar toen bedacht ik me dat dat zo moeilijk nog niet was. Froukje was dan misschien wel drie jaar jonger als ik, maar ze was ongelooflijk sterk. Het zou haar geen moeite kosten om mijn laptop mee te nemen naar beneden... Ik dumpte mijn tas op de grond, zette zorgvuldig mijn laptop op mijn bureau en haalde mijn agenda uit mijn tas. Gelukkig, het viel mee: maar voor twee vakken huiswerk. Als ik doorwerkte, had ik het af voordat Donna thuiskwam en kon ik vluchten naar de dansschool. Het dansen was mijn leven. Al vanaf

mijn zesde danste ik elke week. Eerst gewoon ballet, later hiphop en streetdance. Vorig seizoen was ik begonnen met stijldansen nadat ik een jaar eerder ook al om Linedance lessen had gebedeld. Ik kon alles, dat wil zeggen, ik wist wanneer ik wat moest doen en was soepel genoeg om dat uit te voeren. Met hiphop en streetdance was ik gestopt. Nadat ik kennis had gemaakt met Linedance en stijldansen vond ik dat stoere gedoe maar niets. Eigenlijk was het ook een soort vlucht geweest, om niet te laten merken hoe onzeker ik was...

Terwijl ik hier zo over na zat te denken had ik op de automatische piloot mijn boeken gepakt en opengeslagen. Ik las de eerste opgave en ging aan de slag. Na een halfuurtje flink doorwerken was ik met beide vakken klaar. Snel kleepte ik me om en haalde mijn fiets uit de garage. Donna was nog niet thuis en ook mijn ouders waren er nog niet. Even vroeg ik me af of het wel verstandig was Froukje weer alleen te laten, maar, bedacht ik me, ze had haar streken alweer uitgevoerd, dus er zou heus niks meer gebeuren... Met een opgewekt gevoel fietste ik naar de dansschool waar ik de rest van de middag en avond zou doorbrengen.

De volgende ochtend werd ik met een zwaar gevoel wakker. Mijn wekker gaf kwart over zeven aan, een mooi moment om eruit te gaan. Met een wee gevoel dacht ik terug aan gisteravond. Nadat ik tot negen uur 's avonds was blijven hangen en door Johan en Rino naar huis was gestuurd had ik thuis een hele donderpreek gekregen. Froukje had kennelijk Hammie, haar hamster, losgelaten en die was ontsnapt. Natuurlijk had ze gezegd dat ik haar wijs had gemaakt dat hamsters best op de grond konden lopen. Met een boos gezicht wilde ik me verdedigen, maar ik wist dat dit geen zin had. Gelaten liet ik de straf over me heen komen en baalde daar wel van. Even overwoog ik te vragen of hij nog wat aan mijn laptop had gemerkt, maar dat liet ik maar zitten. Met een verdrietig gevoel had ik me gedoucht en was naar bed gegaan, terwijl ik normaal altijd nog even naar beneden ging. Ik klom mijn bed uit, kleepte me aan, borstelde mijn bruine haar en bond het in een staart. Daarna liep ik met mijn tas naar beneden, waar mijn vader al aan de tafel zat. Even glimlachte hij, daarna ging hij verder met het smeren van zijn brood. Zachtjes ging ik zitten en maakte mijn brood klaar. Snel moest ik even

aan Rino denken. Rino... Rino was een goede vriend van me geworden het laatste jaar. Hij kon ontzettend goed Linedancen en hij danste vaak wedstrijden. Hij was zelfs naar het WK geweest! Ik zuchtte en zette hem snel uit mijn hoofd. Toen Froukje en Donna beneden kwamen veranderde de sfeer. Snel goot ik mijn melk naar binnen en zette mijn bord in de vaatwasser. Daarna liep ik naar boven om mijn tanden te poetsen, mijn gezicht te wassen en een beetje mascara op te doen. Toen dat was gebeurd, was het pas kwart voor acht. Ik had dus nog een half uurtje voordat ik zou moeten vertrekken. Ik overwoog mijn laptop aan te zetten, maar toen ik Froukje en Donna naar boven hoorde komen klapte ik hem dicht. Ik controleerde nog een keertje of mijn mascara goed zat en liep toen langs ze heen naar beneden. Daar plofte ik op de bank nadat ik Sjimmi uit zijn kooitje had gehaald. Sjimmi was mijn ratje. Ik had hem gevonden bij de dansschool, waar hij moe en koud had zitten rillen. Voorzichtig had ik hem opgepakt en mee naar huis genomen. Daar had ik hem in een grote doos gezet boven de verwarming met zaagsel van Hammie's kooitje. Mijn moeder had ik opdracht gegeven om hem in de

gaten te houden en ik ging een kooi en voer kopen. Ik was vastbesloten om hem te houden, ook al vonden mijn ouders en zusjes ratten maar eng. Algauw bleek dat Sjimmie een echte lieverd was en zodra hij was aangesterkt kon ik alles met hem doen.

Ik aaide hem zacht over zijn ruggetje en draaide zijn lange staart om mijn vinger. Sjimmie snuffelde eraan en zoefde daarna mijn nek in. Ik pakte hem uit mijn nek en bracht hem naar zijn hokje. Zorgvuldig deed ik zijn hokje dicht, want Sjimmie hield van avontuur. Ik wuifde een kushandje naar hem en greep mijn rugzak. Snel liep ik door het huis naar de garage om mijn fiets te halen. Ik gooide de garagedeur open en reed mijn fiets eruit. Nadat ik de garagedeur dicht het getrokken duwde ik hard op de trappers. Met een flink vaartje ging ik op weg naar school. Ik kwam nog net op tijd, bij de eerste bel kwakte ik mijn fiets in het rek. De conciërge lachte even naar me en ik glimlachte terug. Snel liep ik naar mijn kluisje en gooide mijn jas erin. In de eerste pauze zou ik mijn boeken wel in mijn kluis leggen. Gelukkig had ik beneden les, dus ik hoefde niet de trappen op. Nog net op tijd stond ik in het lokaal en hijgde een beetje. Ik zag een

aantal kinderen verbaasd naar me opkijken. “Verslapen” mompelde ik en zocht gauw mijn plaats.

Rino

Ik maakte me zorgen om Esther. Ze kwam steeds vaker dansen en Johan had gelijk: Ze kwam niet alleen omdat ze het zo gezellig vond om hier te zijn; ze vluchtte. Gisteravond was het meer dan duidelijk geweest. Ze danste vrolijk mee, maar in de pauze zag ze er somber en eenzaam uit. Toen Johan vroeg wat er was had ze verbaast gekeken en wat geglimlacht. Even had ze getwijfeld, maar toen had ze ons toch verteld over de streken van Donna en Froukje. Ik merkte dat ze er echt mee zat maar ik durfde haar niet te troosten, niet op de vrolijken. Ik was bang dat ze erachter zou komen wat ik voor haar voel. In het jaar dat we elkaar nu bijna elke dag zagen was mijn bewondering voor haar gegroeid. Niet alleen de manier waarop ze danste boeide me, ook haar omgang met mensen. Zij was

het eerste meisje dat niet verliefd om mijn hals was gevallen toen ik me voorstelde. Het eerste meisje dat normaal tegen me deed en mij behandelde als een normaal mens. Het leek haar niks te kunnen schelen dat ze tegenover een wereldkampioen Linedance zat, ze deed gewoon normaal. Ik had het wel eens voorzichtig aan haar gevraagd. Wat ze nou vond van het feit dat ze zulke goede vrienden was met mij. Ze had even geglimlacht en gezegd dat ze het bijzonder vond dat iemand zoals ik vrienden wilde zijn met een kuiken zoals zij. Toen ik vroeg wat ze daarmee bedoelde had ze haar schouders opgehaald en geen antwoord gegeven, maar ik wist precies wat ze dacht. Vaak had ik het idee dat ik Esther begreep zonder dat ze iets zei. Misschien had zij het niet door, maar ik voelde het wel zo. Esther voelde zich eenzaam, had wel wat vrienden maar die zag ze niet zo vaak. Thuis lag ze niet erg goed in het gezin en het dansen was voor haar een vlucht. Een vlucht zoals anderen zouden vluchten in verdovende middelen. Zoals ik had gedaan op haar leeftijd... Johan was de enige geweest die het door had gehad en had mij als een vader opgevangen. Hij was er voor mij geweest in de moeilijke tijd dat

ik de wereld over ging voor het dansen, wat ik nu nog steeds in mindere maten doe, zonder ook maar enige vrienden of familie om me heen te hebben. Zonder steun, wat o, zo belangrijk was geweest voor mij in die tijd. Johan was mijn familie. Hij steunde me in wat ik deed, of het nu goed of fout was. Dankzij hem had ik mijn verslaving overwonnen en werd ik kampioen. Met zijn steun had ik mezelf erdoorheen gesleept en ik was er dankbaar voor. Ik wilde het vergeten, sloot het af en vertelde bijna niemand erover. Het was een geheim van Johan en mij, mijn drugsverleden. Niemand hoefde het te weten, alleen mensen die het echt interesseerden en die er baat bij konden hebben. En ik dacht dat Esther zo'n iemand was... Ik wilde haar waarschuwen voor de gevaren, en haar vertellen dat ze niet alleen was. Dat ze altijd bij mij en Johan kon komen als ze problemen had. Dat ze altijd welkom was...